

02299231

228

Republika Bosna i Hercegovina
MINISTARSTVO UNUTRAŠNJIH POSLOVA
Sektor SDB - RO SDB Hadžići

5x 114

Broj: 108/53

Dana, 07.02.1993. god.

00510341

Gradjanin BALIĆ ADEM, sin Muharema i majke Salihe, ro-
đjene Vila, rođen 30.12.1948. god. u selu Ustirama, SO-e Prozor, ro-
nastanjen u Hadžićima, SPS H-4, privremeno nastanjen u Tarčinu,
ul. Bratstva jedinstva 46 / kuća Varagić Branka /, po zanimanju
novinar, zaposlen u SO-e Hadžići, oženjen, otac dvoje djece, po
nacionalnosti Musliman, je dana 07.02.1993. god. pred ovlaštenim
službenim licem dao sljedeću

I Z J A V U

00216106

Od početka ratnih dejtava na području Hadžića, 10/11.
maja 1992. god. pa sve do 16.05.1992. god. bio sam u kućnom pri-
tvoru, jer nije bilo dozvoljeno nikakvo kretanje, pošto su ispred
ulaza bili četnici, pripadnici sppske milicije. Dana, 16.05.1992.
god. u 10,00 sati odveden sam u KSIRC. Za vrijeme mog boravka u
kućnom pritvoru, u pretres stana su mi dolazili Krstić Dragan i
Jovičić Nemanja, tražeći radio stanicu i automat, koji sam navo-
dno dobio od Stranke SDA. Prilikom pretresa nisu našli pomenute
stvari, a tom prilikom su mi odnijeli pištolj 7,62 mm sa dva ok-
vira, za koji sam posjedovao oružani list i isti mi nisu nikad
vratili. Dok sam se nalazio u kućnom pritvoru, teško se moglo vi-
djeti kretanje četnika i njihove aktivnosti, ali sam jedne prili-
ke vidio transporter u kome je bio Jakovljević Miroslav i čini mi
se da je isti upravljao ovim oklopnim sredstvom.

Za vrijeme boravka u KSIRC-u, bili smo smjesteni u svla-
čionice u samoj dvorani. Oko 01.06.1992. god. u dvoranu su došla
trojica Arkenovaca, koji su bili u pretnji Krstić Obrena, Stojić
Milovana i Jerkić Steve. Tom prilikom su tukli i ponižavali zat-
vorenika, a Kahrica Vezira su odveli pod izgovorom da treba da od-
nese neku poruku u pazarić. Kasnije, kada smo došli u Lukavicu,
saznao sam da vezir nije išao za pazarić, nego je cijelo vrijeme
proveo zatvoren u garaži SO-e, gdje je bilo još 40 z-tvorenika.
Nakon 15 dana od ovog dolaska, došli su Seseljevci, koji su rani-
je vršili torturu i čišćenje po žunovnici, jer su prije nego što
su počeli nas da tuku, maltretirali, tukli su autobusu i pred
dvoranom sve zarobljenike iz žunovnice. Jedno vrijeme su tukli na-
sumice, sve redom, a onda je jedan od njih / plav, srednje visine,
oko 20. godina /, navodno iz Blažuja, prozvao mene "novinara". Ja
sam izasao, nakon čega je isti počeo da me tuče pesnicama, kunji-
kom, gurajući me po zali. Tom prilikom mi je rasjeđena usna, a od
tih udaraca još uvijek osjećam bolove u lijevom bubregu. Kasnije
je natjerao Brkić Fahrhu da se samnom tuče i boksuje, a pri tome
nisu izostale ni njihove pesnice, / jer su dvojica pritekla u po-
moć / kundaci i to sve pred očima naših šuvara Ignjatović Trifka
i Milošević Radeta. Kada su završili sa nama, isti su otisli da
bi se ponovo vratili nakon 15-ak minuta tražeći drugog novinara.
Nas je prebijena ruka i noga. Sa ovim Seseljevcima je bilo i je-
dan pripadnik djevojka, koja je ranije bila crna ili smeđa / uglavnom
farba kosu /, a vodja seseljevaca je bio jedan krupniji četnik.

05.06.1997. god. 1651 208

Hadžići

10000000

02299232

00510342

00216107

- 2 -

koga zna Salihović Nedžad, jer je Šešeljevac javno govorio da mu je on badžo, a dan kasnije istog je izveo iz zatvora u dvorani, da bi ga domaći četnici ponovo priveli i zatvorili u garažu SO-e.

Nikada i niko dok sam bio zatvoren u dvorani, a i kasnije, nije vršio nikakvo saslušanje, niti sam potpisao bilo kakvu izjavu. Spiskove zatvorenika u prvo vrijeme je vodio Gašević Zoran na jednom papiru, dok su kasnije ustrojili bolju evidenciju u jednoj svesci u koju su upisivali sve zatvorenike, a istu je donosio Simo Kuzman i davao meni da upišem sve novopridošle zatvorenike. Od podataka se upisivalo: ime i prezime, ime oca, dan, mjesec i godina rođenja, mjesto rođenja, stanovanja i datum privođenja.

20.06.1992. god. u dvoranu je dovedena veća grupa muškaraca, žena i djece iz Kućica. Muskarci su upisani u svesku su ostalim zarobljenicima, a žene i djeca na jedan drugi papir. To veče, oko 22,00 sata odvedeni smo u Lukavicu. Prilikom privođenja ljudi iz Kućica, čuo sam da je Božo Trbić iz Hadžića, SPS 104, vođa u GSP-u, htio da siluje snahu od Mustafe Kargasa / radio kao poslovođa prodavnice u KSIRC-u / u čemu nije uspio jer je ista uspjela pribjeći, odnosno pobjeći ženama koje su se nalazile u drugoj prostoriji. / trenutno boravi u jednoj vikendici na Oseniku /. Dok smo bili u dvorani, čuvari su nam bili: Rade Milović, Tričko Ignjatović, Radovan Đuka, Momo Vujović, Marinko Zubić, Simo Kuzman i Relja Samouković. a šef im je bio Krajišnik - Kekan.

U noći 20.06.1992. god. kada su nas prevozili za Lukavicu, na raskrsnici kod zatvora Kula, vođa autobusa u kom sam se ja nalazio - Milan Ačimović, namjerno je saustavio autobus i otvorio oboja vrata. Tom prilikom je pozvao jednog od čuvara po nadimku "Tajson", koji je potom pozvao dvojicu četnika koji su nas udarali kundacima i sakama, gasili cigarete po licu. Meni je od udaraca pistoljem i kundacima, na tri mjesta razbijena glava, a ni ostali zatvorenici koji su bili u pomenutom autobusu, nisu ništa oolje prošli. To veče, oko 24,00 sata došli smo u Lukavicu, gdje su nas smjestili u kasarnu "Slavisa Vajner Čiča" u jednu praznu spavaonu na spratu. Ujutro je počelo maltretiranje, prozivanje pojedinih zatvorenika i udaranje. Bilo je oko 15-20 četnika koji su nas tukli dok smo išli u WC ili piti vodu, a vrijeme je bilo ograničeno na par minute. prolazeći kroz spalir četnika, isti su nas tukli kundacima, palicama, gumenim predmetima, nogama i čime ko stigne. Drugog dana boravka u Lukavidi sve su nas smjestili u jednu spavaonicu, nakon čega su odvojili 43 zatvorenika po nekakvoj spisku koji su dobili iz Hadžića. Iste su odveli u drugu spavaonicu, gdje su ih tukli, a nakon toga odveli u nepoznatom pravcu. Poslije njihovog odvođenja, nama u spavaonicu je došla veća grupa četnika koju je predvodio četnik po nadimku "Crni mrak" / tako sam bio da ga zovu drugi četnici, a nisam ga mogao vidjeti iz razloga što nismo smjeli podići glavu, nego smo gledali u pod počinovom naredjenju/. Tukli su nas avim i svačim, a posebno mladije zatvorenike. Mislim da je među njima bilo i nekoliko mladije iz Hadžića koji su očitto znali ko je koje godište i odakle je ali to niko nije vidio jer nismo smjeli podići glavu gore.

Iz Lukavice smo 23.06.1992. god. prebačeni u zatvor Kula. Ja sam sa Jos 99 zatvorenika bio smjesten u jednu ćeliju u kojoj nije bilo lezaja, nego pločice i par madraca. U istu su donosili hranu, a ponekad smo tu morali vršiti malu i veliku nuždu, pošto su nas u WC puštali samo ujutro i naveče. Četnici su tražili da se izvrši popis zarobljenika u našoj ćeliji, pa su ostali koji su se tu nalazili predložili mene, a stražar koji je donio papir mi je rekao da sam ja sobni starijšina.

Relja Samouković

02299233

00510343

00216108

350

I ovdje je bilo veoma teško. Hrana je bila losa, jednom zilo i do manjih prepirkki, ali smo na kraju bili sve jedno - zatvorenici. U toj ćeliji smo bili par dana, da bi nas kasnije sve prebacili u drugi dio zatvora gdje su već ranije u tri ćelije bili smješteni zatvorenici.

Nakon izvjesnog vremena provedenog u zatvoru Kula / čini mi se mjesec dana / uključili su nas u radni vod. Radili smo od 07,00 do 17,00 sati na kopanju rovova po Vracama, ul. Ozrenska, Grbavici, Vojkovićima, Kuli, Krteljima i Kotorcu. Obavljali smo sve poslove koje su četnici zahtijevali, a prilikom obavljanja tih poslova imali smo pojačanu ishranu, moglo se dobiti više hljeba i naći neki odjevni predmet, jer do tada nismo se mogli oprati, niti presvući. Rađeći u radnom vodu bilo je i dosta maltretiranja od strane četnika, ranjavanja i pogibija zatvorenika na prvim linijama fronta. Tako smo prilikom kopanja rovova u Ozrenskoj, morali izvlačiti teško ranjenog Rešidović Harku, kog sam ja previo i pružio mu prvu pomoć, jer četnici to nisu htjeli da urade. Rađeći u Krteljima, pored kuća Novakovića, nas devet je ranjeno, a mene je detonacija od granate bacila preko Menada Kravca / Musliman / preko pet metara i tada sam povrijedio ledja od udara i pada. Nikakve povrede i ranjavanja nisu bili opravdanje za četnike da se ne ide na rad, pa smo nekad morali raditi i noću / na Dobri-nju /, obzirom da četnici nosu smjeli da se pojave po danu i to od 20,00 do 05,00 sati. Prilikom rada na Kuli, od granata i snajpera poginuli su: Gačanović Vahid / Ozrenska /, Smajić Ramiz i Nizić Zido / ekonomija - Kula /, umro je Ramić Izet od teške bolesti, a preko 30 zatvorenika je teže ili lakše povrijedjeno.

Dok sam bio u zatvoru Kula od poznatih iz Hadžića, jedino je tu radio Avlijaš Slobodan, koji je imao funkciju Javnog tužioca u tzv. Republici srpskoj, ali mi isti nije pomogao ni sa jednom kriškom hljeba. Iz Hadžića na Kulu su dolazili: Mikavica Miroslav, Golub Zoran, Tomaš Slado, Paštar Milan, Anteljević Slavisa, Čamur Mladjen, Krstić Obren, Solaja Slobodan, Izajatović Trifko, Sušić Rade i još neki koje ja ne poznajem. Niko nije želio da puno kontaktira sa nama, a i čuvari nisu uvijek dozvoljavali kontakte sa nama. Odnos čuvara u zatvoru Kula prema zatvorenicima je bio dosta korektan. Isti nas nisu tukli i maltretirali, jedino su nas prisiljavali da idemo na rad.

Ihranu smo jedno vrijeme / po jedan eurok / dobivali u ćelijama, a kasnije su nam napravili kao nekakvu trpezariju, gdje se dijelila hrana. Prilikom podjele hrane ošlo je i negodovanja od strane pojedinih zatvorenika, zbog manjeg komada hljeba ili čorbe, a hrana se dijelila redom i niko od zatvorenika nije sjekao ništa, nego kako koja zapadne. Mnogi nisu to željeli iz shvate, pa su optuživali druge koji su na podjeli hrane, da to rade namjerno, što ne može stvarno da stoji kao istina. X

Na rad na Grbavicu, uglavnom nas je odvodio jedan zeljko koji je radio u "ŽTO" Sarajevo, po nadimku "Giga", a kasnije jedan Pero - "pedja, koji je radio u "Zraku". Rađeći jednom u Lukavici na kopanju kanala, vidio sam Vidojević Branku iz Jarovaca i Mrkajić Dusana iz Hadžića, koji su angažovani kao rajstori u Lukavici. Iz zatvora Kula sam razmjenjen privatnom razmjenom od strane Mrkajić Pere, koji je angažovan u srpskoj policiji za njegovog brata Mrkajić Jić Aleksandra iz Rastelice 24.11.1992. godine.

Vise nemam šta da izjavim, slušao sam glasno diktat izjavu, a da su moji navodi tačni, potvrđujem svojeručnim potpisom.

IZJAVU DAO :

Balić Adem

Abeljević

A. Azović, Edina

ZAPISNIKAR :

IZJAVU UZEO :

Fiso Nezir